

Ἀραδιάζει κορίτσι - παιδιά (γεννᾷ συνεχῶς) κοιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Καὶ ἀμτβ. τάσσομαι εἰς σειρὰν Στερελλ. (Κλών.): Ἀράδιασαν τὰ γίδια. Συνών. φρ. *μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα*. β) Ἀμτβ. προβαίνω, προχωρῶ συντεταγμένους εἰς σειρὰν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73: Ποίημ.

Ἀράδιαζε ἀπὸ διάρραχο μικρὸ κοπάδι καὶ ἄσπρο καὶ ἄκον ἀκούσαν σαλαγὴ, ἄκον βραχνὴ φλογέρα.

γ) Ἐνεργ. καὶ μέσ. πηγαίνω που καὶ ἐπιστρέφω καὶ πάλιν πηγαίνω, *πηγαίνο ερχομαι* εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κλών. Λεπεν.) Σάμ. κ.ά.: Ἀραδιάζουμι 'κεῖ ὅλ' μέρα Λεπεν. Ἰκεῖ 'ς τοῦ πλατάν' ἀραδιάζ'νι οὐ κόσμους Αἰτωλ. Ἀραδιάζ'νι οἱ μέλ'σις αὐτόθ. Ἀραδιάζ'νι τὰ μιρμήγκια αὐτόθ. Τί ἀραδιάεις ἀπάν' κί κάτ'; Κλών. Πόσον κιρὸ ἀραδιάστ'κα! (πόσες φορὲς ἐπῆγα καὶ ἐγύρισα χωρὶς νὰ κάμω τίποτα!) Σάμ. Ξέφραγο ἦταν τὸ χτήμα καὶ ἀράδιαζαν οἱ στρατοκόποι μερόνυχτα ΑΚαρχαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 77. 2) Συνείρω, συναρμολογῶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231: Ἀραδιάζω φλιρία (φλω-ριὰ) Κερασ. Ἀραδιάζω τὸ τεζπίχιν (κομβολόγιον) αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἐκλαψε ἀπαρηγόρητη τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀράδιασε τὸ λείψανο 'ς δλόχρυσο σιντόνι

(βραχυλ. ἀντὶ τὰ μέλη τοῦ κομματιασμένου λειψάνου) ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 3) Τάττω κατ' ἀραιὰ διαστήματα, ἀραιώνω Κρήτ.: Ἀράδιασέ τα νὰ τὰ δῇ ὁ ἥλιος, γιατί θ' ἀργή-σουνε νὰ ξεραθοῦνε. 4) Μετρῶ Ἀθῆν.: Ἀράδιασε τὰ πεπό-νια καὶ πές μου πόσα εἶναι. 5) Κατανέμω τι εἰς ὥρας ὠρι-σμένας, ἐπὶ ὕδατος Λεξ. Δημητρ.: Ἀράδιασαν τὸ νερό.

6) Βαδίζω κατ' εὐθείαν γραμμὴν Ἀστυπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀφηγοῦμαι, λέγω (κυρίως κατὰ σει-ρὰν) κοιν.: Κάθισε καὶ μᾶς ἀράδιασε ὅσα εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Καθὼς εἴμαστε ὅλοι μαζωμένοι μᾶς ἀράδιασε ἀρεκτὰ παρα-μύθια. Μᾶς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ λέξεις κοιν. || Ποίημ.

Βολές μὲ κάνει νὰ γελῶ, βολές ν' ἀναστενάζω, βολές νὰ κλαίω καὶ βολές τραγοῦδινα ν' ἀραδιάζω

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,13.

Ἔνα ὁπερ'νὸ ποῦ ἀράδιαζε τέτοιους καημοὺς 'ς τ' ἀστέρι ὁ ἔρωτεμένος ὁ βοσκὸς γεμμένος 'ς τὸ ραβδί του

κ' ἔκρυβε 'ς τὰ δυὸ χέρια του τὰ μάτια του ποῦ κλαίγαν αὐτόθ. 2,70. β) Ἐκφέρω λόγους ἐπανειλημμένους, συνή-θως ἐπὶ ὕβρεων, ἀρῶν, ἐπιπλήξεων κττ. σύνθηθ.: Τῆς ἀραδιάζει κατάρες. Τόση ὥρα τοῦ ἀραδιάζει! (ἐνν. βρισιές, ἐπιπλήξεις κττ.) Τῆς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ! σύνθηθ. Ἄμα μ' ἀνεγάζουνε, ἀραδιάζω ἓνα σωρὸ εὐκές! (ἀντὶ κατάρες κατ' ἀντίφρασιν) Νάξ. 2) Ἐπιπλήττω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδρια-νοῦπ.) Κωνπλ. κ.ά.: Ἄν τὸ μάθη ἡ μητέρα μου, θὰ μ' ἀρα-διάσῃ Κωνπλ. Μὲ ἀράδιασαν ὅπου δὲν ἤρθα γλήγορα Ἡπ.

β) Ὑβρίζω Ἡπ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Τὴν ἀράδιασε Ἐρμούπ. 3) Κατηγορῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Πβ. ἀραδίζω.

ἀραδιακός ἐπίθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. —Λεξ. Γαζ. (λ. *εἰκαῖος*).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιακός*.

Τυχαῖος, συνήθης, οὐχὶ σπουδαῖος: Ἀραδιακὴ γ'ναῖκα (συνών. γ'ναῖκα τῆς ἀράδας) Αἰτωλ. Πβ. ἀράδα Α 1.

ἀραδιάρης ἐπίθ. Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμ. 9.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιάρης*.

Ὁ γινόμενος κατὰ σειρὰν: Ἀραδιάρικο σφαῖσιμο.

ἀράδιασι ἢ, ἀμάρτ. ἀράδιασ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λε-πεν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

1) Δίοδος, διάβασις ἐνθ' ἀν.: Νὰ βουλὰ ἀπ' αὐτοῦ εἶχι ἀράδιασ' οὐ κόσμους Αἰτωλ. Νὰ πάτι νὰ βρῇτι στράτα γι' ἀρά-διασ' αὐτόθ. Δὲν τοῦ κάνον ἀράδιασ' τοῦ χουράφι μ' (δὲν ἐπιτρέπω εἰς τὸν κόσμον νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ) αὐτόθ. Συνών. ἀράδι 3, ἀράδιοι, μπατή, περασά, πέρα-σμα, πόρος. 2) Ἡ μετάβασις εἰς τόπον καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπάνοδος ἐνθ' ἀν.: Ἰκάμαμι τρεῖς ἀράδιασις 'ς τοῦ μαγαζι Λεπεν.

ἀράδιασμα τό, κοιν. ἀράδιασμα Πόντ. (Οἰν.) ἀρά-διασμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ἡ κατὰ σειρὰν τοποθέτησις ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀράδιασμα τῶν καρεκλῶν κοιν.

ἀραδιαστὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ σειρὰν: Ἀραδιαστὰ νὰ περνᾶτε Κρήτ. Ἐβαλαν τὰ κατσικάκια ἀραδιαστὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Ποίημ.

Ἐπῆρ' ἀράδα τὰ χωριά καὶ ἀραδιαστὰ τὴ χώρα

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 18. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1.

ἀραδιαστός ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ὁ κατὰ σειρὰν τεθειμένος σύνθηθ.: Ἐνας ἄξιος ζευγο-λάτης κεντοῦσε δυὸ γερά βόδια καὶ πήγαινε πέρα δῶθε καὶ ἀνοίγε 'ς τὸ διάβα του ἡ γῆς αὐλάκια μεγάλα, πλατὰ καὶ ἀρα-διαστὰ ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 68. Τὸ μελαγχολικό, βαρὺ χτήριο σείεται συνθέμελο κ' ἓνα βαρὺ ἀγκομαχητὸ βγαίνει ἀπὸ τ' ἀραδιαστὰ, καπνισμένα παράθυρα, ἀπὸ τοῖς βαρεῖς σιδερό-πορτες ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 7. || Ποίημ.

Πετῖνε ἐκεῖνο καὶ γοργὸ μὲ τὸ νερὸ γυρνάει

καὶ τὸ σταλάζει ἀνάλαφρα 'ς τ' ἀραδιαστὰ κομμάτια

κ' ἐκεῖ ποῦ πέφτει τὸ νερὸ κολλοῦν καὶ ζωντανεύουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231.

Εἶδες σταφίδ' ἀραδιασιὴ μὲ προσοχή 'ς τ' ἁλώνι,

ὅταν βροχὴ αὐγουστιάτικη προδοτικὰ πλακώνῃ;

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 26.

ἀράδιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα-βόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κατανεμόμενος καθ' ὠρισμένας ὥρας: Ἀρά-διαστο νερὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀραδίζω πολλαχ. ἀραδίζον Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσο. Θράκ. (Κομοτ. κ.ά) Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Δεσπότη. Καστορ. Καταφύγ. Νιγρίτ. Σέρρ.) Σάμ. κ.ά. ῥαδίζω Ἡπ. Πελοπ. (Οἰν.) ῥαδίζον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀράδα).

1) Βαδίζω ἡρέμα καὶ διὰ μικρῶν βημάτων πρὸ πάν-των κατ' εὐθείαν γραμμὴν, βηματίζω, συνήθως ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ὅταν ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων στηρίζοντα τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῶν ἢ βαδίζουν ἐπιλαμβανόμενα τῶν ἀνακλίντρων, καθισμάτων κττ. Θράκ. (Κομοτ.) κ.ά.: Τοῦ παιδὶ ἀρχίν'σι ν' ἀραδίζ' Κομοτ. Συνών. φρ. *κάνω στράτα*. β) Περιδιαβάζω, περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.): Οἱ δεῖνα ἀραδί-ζοντ Γκιουβ. 2) Προχωρῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσο. Μακεδ. (Δεσπότη. Νιγρίτ. Πάγγ. Σέρρ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Δὲν πάν οἱμά, δὲν πάν μακρὰ, κουνιὰ 'ς τοῦ παρακκλήσι οὐ μαῦρους του σιαμάτοι καὶ πρὸ δὲν ἀραδίζει

Νιγρίτ. 3) Ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἔχω δίοδον, διέρχομαι, διαβαίνω πολλαχ. : Ἀποδῶ-ἀποκεί ἀραδίζω Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βούρβουρ. Κυνοῦρ. Οἶν. κ.ά.) Δὲν ἔχει ἄλλο δρόμο, ἀποδῶ ἀραδίζον Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) Ἀραδίζω 'ς τὸ χωράφι μου ἀπὸ τὸ δικό σου Εὐβ. (Κύμ.) Ἀραδίζω 'ς τὸ σπίτι μου ἀπὸ τὴν αὐλὴ αὐτόθ. Ἀραδίζουμαι ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα Οἶν. Δεμένος μὲ τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὰ κέρατα ὁ Λιάρος ἔβλεπε μὲ λαχτάρα τὰ συντροφία του ν' ἀραδίζον ἐλεύτερα τὸ στενὸ μονοπάτι ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 27. Ἀνοίγουσι μονοπάτι διὰ ν' ἀραδίζον ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 90. β) Ἀμτβ. Εἶμαι βατός, πολυσύχναστος Πελοπν. (Ἀρχαδ.) : Δὲν ἀραδίζει ὁ δρόμος. 4) Συχνάζω, πηγαινοέρχομαι Ἡπ. Μακεδ. (Δεσπότη. Καστορ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀράχ.) κ.ά. : Ἀράδιζε πέρα δῶθε Τρίκκ. Θ' ἀρχινήσουν τώρα ν' ἀραδίζοντε ὅπου νὰ 'ναι αὐτόθ. Μὲ ποιὸν ἀραδίσεις; Λακων. Ποῦ ἀράδιζες; αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἰσ' τ' ἰσένα πάνον κ' ἔρχουμι, 'ς τ' ἰσένα κί ἀραδίζον Δεσπότη.

Πβ. ἀραδίζω.

ἀραδίζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Τελμ.) ἀραδίζον βόρ. ιδιῶμ. ἀαδίζον Σαμοθρ. ἀραδῶ Καπ. (Οὐλαγ. Φλογ.) ἀραδῶ Θεσσ. ἀραδάον Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arata* κατὰ τὸ θέμ. τοῦ ἀορ. *aradim*.

1) Ζητῶ ἐνθ' ἄν. : Τόσην ὥρα σ' ἀραδίζω Προπ. (Πάνορμ.) Ἀραδίζον νὰ 'βρουν καὶ ποῦ ἔχασα Μακεδ. Ἀραδοῦσα ἓνα χέλ' νὰ τοῦ ψήσουμε Θεσσ. Τί 'χασις κί ἀραδίεις; Ἰμβρ.

2) Ἐξετάζω, ἐνδιαφέρομαι περὶ τινος Θεσσ. (Πήλ.) Ἰμβρ. : Ἐδῆμον δὲ δ' ἀραδίζ' τέτοια (ἐδῶ δὲν τὰ ἐξετάζουν αὐτὰ) Ἰμβρ.

Πβ. ἀραδέύω, ἀραεύω.

ἀραδικὰ ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 145.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδικός.

Κατὰ σειρὰν : Ποιήμ.

Κ' ἓνα πρὸς ἓνα, ὡς βρίσκονται ἀραδικὰ, μὲ τάξι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β1.

ἀραδικός ἐπίθ. ΚΟίκονόμ. Δοκίμ. 3,34 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀραδ'κός Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.) ἀραδικὸ τό, Θεσσ. (Ὀλυμπ.) κ.ά. ἀραδ'κὸ Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ μὴ ἐπιλέκτος, ὁ μὴ ἔχων τι ἔκτακτον, κοινός (πβ. ἀράδα Α1) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — ΚΟΙΚΟΝΟΜ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. : Σπίτι ἀραδικὸ Λεξ. Δημητρ. Ἀλουργον ἀραδ'κὸ Αἰτωλ. Δὲν εἶν' ἀραδ'κός ἀνθρώπου αὐτόθ. β) Οὐδ. ἀραδικὸ οὐσ., τὸ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων κοινῶν, σύγκλυς ὄχλος Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐννὰ χιλιάδες πέθαναν κοράσια γὰ δασκάλα καὶ ἄλλες ἐννὰ μᾶς πέθαναν ὅλο παλληκαράκια κί ἂν ἐρωτᾷς γι' ἀραδικό, λογαριασμὸ δὲν ἔχουν.

2) Οὐδ. οὐσ., ἡ καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος εἰς ὠρισμένας περιστάσεις κρεοφαγία, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ἐπιτρεπομένη θρησκευτικῶς Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. : Ἀραδ'κὸ ἔχουμι Μακεδ. 3) Οὐδ. ἐπιρρηματ., συνεχῶς Λέσβ. : Ρίχτ' ἀραδ'κὸ (βρέχει διαρκῶς). Συνών. ἀράδα Β4.

ἀραδικῶς ἐπίρρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος κ.ά. — Θ' Αφεντούλη Τὰ Κρητικά 23 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀραδ'κῶς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδικός.

Κατὰ σειρὰν ἐνθ' ἄν. : Ὁ καθένας νὰ δουλέψῃ τὴν χρονίαν του ἀραδικῶς Χίος. || Ποίημ.

Καὶ τὸν καθένα ὁ πασῶς ἀραδικῶς κοιτάει

Θ' Αφεντούλης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β1.

ἀραδὶς ἐπίρρ. Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀραδὶς Λευκ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα κατὰ τὰ εἰς -ίς χρονικὰ ἐπίρρ., οἶον ἐνωρίς κττ.

1) Ἀμέσως : Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρίχονται ἀραδὶς 'ς τ' ἄλογά τους καὶ φεύγουν Ἡπ. Δὲ σοῦ λέει τὴν κουβέντα ἀραδὶς, ἓνα κ' ἓνα, μὲν θὰ περάσῃ ἡ ὥρα (μὲν=μόνο) Βούρβουρ. Συνών. ἀράδα Β2. 2) Μόλις Λευκ. : Ἀραδὶς καὶ τοῦ τοῦπα γί' κε ὅξ' ἀπ' τὰ ὄρια. Ἀραδὶς καὶ τ' ἄκ' σε ἔπεσ' ὁ οὐρανὸς καὶ δ' ἐλάκωσε.

ἀράδισι ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀράδ'σ' Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

Δίοδος, ὁδός : Ἐχω ἀράδισι ἀποδῶ Κύμ. Τὸ ἓνα σπίτι ἔχει ἀράδισι ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ἄλλου Λεξ. Δημητρ. Ἐχει ἀράδισι ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ γείτονά του αὐτόθ. Μοῦ κἀνατι τοῦ χουράφ' ἀράδ'σ' Στερελλ. Δὲν τοῦ κἀνον τοῦ πιρβόλι μ' ἀράδ'σ' αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδισι 1.

ἀράδισμα τό, Στερελλ. (Ἀράχ.) ῥάδισμα Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

1) Βάδισμα Μακεδ. (Πάγγ.) 2) Τὸ νὰ πηγαινοέρχεται κἀνείς, νὰ συχνάζῃ που Στερελλ. (Ἀράχ.) : Δὲ μᾶς ἀρέσονται τ' ἀραδίσματα τ'.

ἀράδισμα τό, πολλαχ. καὶ Καπ. ἀράτσμα Ἰμβρ. ἀάτσμα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

Ἐρευνα, ζήτησις ἐνθ' ἄν. : Πόνισα τὰ μάτια μ' ἀπ' τοῦ πουλὺν τ' ἀράδ'σμα κί τίποντα δὲν ἤδρα Ἰμβρ. Συνών. ἀράεμαν.

ἀραδίτσα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα ἄνευ σημ. ὑποκοριστικῆς.

1) Ἡ ἐν τῇ τοπικῇ ἀκολουθίᾳ σειρὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) : Ἄσμ.

Ἰσ' τοῦ σκουλεῖο τὴν ἀραδίτσα | ἦταν μὲ μικρὴ πουρτίτσα, μέσα ἦταν Μαργιουρίτσα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α1. 2) Ἡ ἐν τῇ χρονικῇ ἀκολουθίᾳ σειρὰ ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Μὲ τὴν ἀραδίτσα σ', ἃς εἶσι κί παππᾶς (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀράδα 6) Μακεδ. Ἀραδίτσα, παππαδίτσα (μὲ τὴν σειρὰν σου, παππαδιά! Παιγνιώδης ἐπιτομή τῆς συνων. προηγουμένης) Κορινθ. Κρήτ. κ.ά. Ἀραδίτσα, παππαδίτσα (οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται ὅλοι κατὰ διαδοχὴν εἰς δυστυχίας, ὥστε ὁ εὐτυχῶν δὲν πρέπει νὰ χαίρῃ διὰ τὴν ἀτυχίαν τοῦ ἄλλου, διότι καὶ αὐτὸς ἐνδεχόμενον νὰ δυστυχήσῃ) Ἡπ.

Ἡρθ' ἡ ἀραδίτσα μ', | κατακαλ'μρίτσα μ'

(ἐπὶ παρθένου τῆς ὁποίας ἤλθεν ἡ σειρὰ τοῦ γάμου ὑπανδρευθείσης τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς τῆς κατακαλ'μρίτσα = κατακαλημερίτσα, ἡ πολὺ ὠραία, καλὴ ἡμέρα καὶ μεταφ. ἡ μεγάλῃ εὐτυχίᾳ) Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα 6.

ἀραδούλλα ἡ, Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀραδίτσα 2, ὁ ἰδ. : Γνωμ.

Παντρεῦτῃ ἡ ἀδερφοῦλλα μου, | ἦρθε ἡ ἀραδούλλα μου.

